

Jornada de Reflexió Octubre 2018

Per a parar, pensar i aixecar la mirada enmig de les tasques ordinàries
La llibertat és fonamental per a crear els fonaments de la verdadera oració

Comienza una nueva aventura

Tot el nostre entorn llança contínuament missatges per a despertar la nostra sensibilitat envers les necessitats dels demés. Hi ha persones que s'acostumen a no aixecar la mirada a aquests. Altres, en canvi, saben captar-les i reflexionar sobre aquestes, i són persones que tenen ulls per a descobrir el sofriment i les necessitats dels demés. Pensen poc en la seva pròpia satisfacció i, curiosament, són els que arriben a ser més feliços, ja que procuren omplir les carències dels demés amb la riquesa del seu cor degut al seu esforç i entrega personal al llarg de la seva vida.

Potser en el món fan falta més persones amb actitud receptiva, però sobretot, es necessiten respostes personals més generoses. Si un no es pregunta per què està en aquest món, què és el que de veritat val la pena a la vida... mai arribarà a percebre una resposta aclaridora. Aquestes són respostes que realment poden omplir el nostre cor i donar-nos una felicitat duradora. Si perseverem en el nostre compromís, són la condició per a arribar a ser un mateix, per a viure la pròpia vida i per viure-la amb verdadera llibertat. (Fragment de "Carácter y acierto en el vivir" d'Alfonso Aguiló)

Temes que es tractaran avui:

1. La crida universal a la santedat i a l'apostolat.
2. La virtut teològica de l'esperança. L'esperança de ser sants en les circumstàncies personals; fonament de l'alegria.
3. La nova evangelització: incidir cristianament en la societat. Participar en la vida social i ciutadana.

Alguns punts de Camí, de Sant Josepmaria per a llegir i meditar

473. Llença lluny teu la desesperança que et causa el coneixement de la teva misèria. — És veritat: pel teu prestigi econòmic, ets un zero..., pel teu prestigi social, un altre zero..., i un altre per les teves virtuts, i un altre pel teu talent...

Però, a l'esquerra d'aquestes negacions, hi ha Crist... i quina xifra incommensurable en resulta!

582. Que n'és, de bonica, la nostra Fe Catòlica! —Dóna solució a totes les nostres ansietats, i aqueta l'enteniment i omple el cor d'esperança.

La Nova Evangelització

En la família és on comença tot. És, en certa manera, l'epicentre de la nova evangelització. Dones, homes, fills, filles, germans, germanes: tots estem cridats a modelar les nostres vides segons la vida íntima en Déu. Estem cridats a viure vides de radical fidelitat, caritat i donació entre les quatre parets de la nostra llar. Però aquestes vides no acaben aquí. Aquí comencen, donant-nos força per a viure vides fora.

La crida es va sentir clara i diferent en el Concili Vaticà II, en el document conciliar *Apostolicam Actuositatem*, una espècie de carta magna de l'apostolat dels laics. El document exposa el pla d'acció previst per als batejats no ordenats, cridant al laïcat a una vida d'apostolat enmig del món. Noti's el terme: apostolat, no ministeri. La diferència és significativa.

Quina és la diferència?

Ministeri significa «tasca dels ministres religiosos». És, fonamentalment, el que fa el clergat. És el terme que més s'utilitza per a referir-se a l'administració dels Sagraments que porten a terme qui està degudament ordenat. No s'exclou als laics, però es tracta, no obstant, d'una tasca pròpia dels bisbes, sacerdots i diaques.

Per altra banda, l'apostolat es defineix com la «tasca dels apòstols». És la tasca de tots aquells cridats i enviats per Crist. És el motiu per el que l'*Apostolicam Actuositatem* utilitza sempre el terme «apostolat», mai «ministeri» per a parlar de la missió dels laics en el món. Distingeix les diferents crides i els diferents camps en el que aquestes ens porten.

L'amistat, com la família, és una altra forma de vida compartida. I dur a terme la tasca a la que estem cridats en aquest cap concret – ajudar a aquells que busquen i es fan preguntes- és compartir la nostra vida en Crist amb els nostres amics. Això suposa convidar als nostres amics que participin de la nostra vida familiar: aniversaris, pel·lícules, celebracions, etc. També suposa compartir amb ells totes les benediccions i gràcies que ens ha portat la nostra Fe: la nostra alegria, la nostra saviesa, la nostra pau.

Pot suposar advertir als nostres amics de que van per el mal camí, fent-los veure que han de respondre dels seus actes quan es comporten malament a la seva feina, o en les seves relacions personals, i permetre que ens adverteixin a nosaltres responent als nostres actes quan ens comportem malament. Pot suposar oferir la nostra ajuda per a arribar a finals de mes a un amic que ha perdut la seva feina de manera inesperada, o acceptar aquesta mateixa ajuda quan això ens passa a nosaltres,. I suposa, sobretot, parlar de Crist amb ells. Explicar-los el que significa en la nostra vida o el que hem après d'Ell en les Escriptures, convidant-los potser a que vinguin a Missa, etc.

L'amistat proporciona un lloc segur a moltes persona que estan indagant sobre les conseqüències de creure i portar una vida de fe. Podem oferir aquesta seguretat i ànims sense oblidar que independentment de que nosaltres ho fem, el camí de l'increença pot ser molt llarg.

(Fragments de Hahn, Scott. "La evangelización de los católicos: Manual para la misión de La Nueva Evangelización.")

